

Efter månader av längtan och planering skulle resan äntligen börja. Flera hinder på vägen till trots hade vi kommit iväg.

Humöret strålar ikapp med solen när vi fyra, som ska samköra ner till Trelleborg, träffas på förmiddagen vid Röda Kafét (Stockholm). Taknivån sätts direkt. HÖGT!

Vi rullar iväg mot den, vid det här laget, extremt efterlängtade resan mot Skottland. Någonstans på vägen är det dax för regnstället. Ett plagg som när vi kom hem igen skulle vara ett av det mest använda men vad gör det när man far fram mot okända mål och nya utmaningar.

Till Trelleborg kom vi i god tid och snart fann vi en massa nya härliga Vulcan vänner från landets alla hörn... nej det var lite fel... från landets alla södra hörn. Härligt! De flesta gick och la sig i god tid på båten. Det var väl bara vi 4 och så 1 st. Skånska som höll stängeln lite längre än de andra.

Vaknar utvilad och förväntansfull nästa dag. Vi fyra tog inte det osäkra före utan satsade djärvt. Inga regnkläder här inte. "Hejdå" och "vi ses vid nästa båt 17:15". Ok nu kör vi så det ryker... En av oss fyra drog iväg in i ösregnet på Autobahn, skulle testa hojen lite, vi andra tog det lite lugnare och var till slut tvungna att stanna för påklädning av plasten och rökpaus. Nu myntades uttrycket: "Vi har gått om tid"! Vilket vi hade...DÅ.

Resan fortsatte mot första delmålet Bremen. Här såg vi några av våra medresenärer men missade att svänga in på den macken. Vi gjorde något annat stopp själva och hade "gått om tid"... Plötsligt dyker racern upp och vår vän skånskan från nattskiftet innan. Vi följs åt och fortsätter mot Holländska gränsen. Som man, om man inte läste på skyltarna, missar eftersom det inte direkt är någon gräns. Vid nästa stopp bestämmer vi oss för att ta vägen över den LÅNGA kustvägen som är häftig och snabb. Och vi har ju "gott om tid". Beslut tas alltså att åka mot Alkmaar och ta av rätt där.

Efter att ha farit runt på Alkmaar ring ett bra tag börjar vi känna som om "här har vi varit förut..." och tar av en gata ner till höger. Det är här "vi har gott om tid" inte börjar kännas RIKTIGT så. Nu är vi sena och stressen känns när man tittar på klockan. In i områden där det blir mer och mer by aktigt och vi inser att vi är inte riktigt på rätt spår. Vi försöker hitta någon som kan engelska och får hjälp av 2 unga grabbar som nog menar väl men som pekar åt vänster och säger höger... Plötsligt, och nu är klockan tio över 5, ser vi en Texaco mack och jag och Tobbe rusar in. Vi frågar tjejen i kassan hur vi kommer rätt. Hon frågar när vi ska vara där. Kvart över fem svarar vi och får det inte helt oväntade svaret: "You will never make it." Vi frågar hur lång tid och hon säger 20 min. OK det skulle kunna gå. Vi får suveräna instruktioner och rusar ut.

Nu bryts nog en stor del av alla trafik regler. Vi kommer till slut ut på A9 och hittar avfarten. Avfarten efter den till båten! Åker lite tillbaka och känner att nu är vi på rätt väg men klockan är nu 17:40 och det känns inte riktigt som vi kommer att hinna. Men tanken på att få tillbringa en natt i Amsterdam känns inte som något på vår önskelista så gashantagen kramas hårdare och plötsligt ser vi en efterlängtd skylt "Newcastle". Vi far fram och hittar till båten.

Precis innan vi når till incheckningen backar en bil ut framför och spärrar vägen. I denna, något pressade, situation får man inte mycket till övers för När den väl flyttat sig når vi incheckningen 12 min i 6. Vi får våra papper och får faktiskt köra på. Lärdom av detta är att man ska nog inte riktigt lita på "vi har gott om tid" och att läsa kartan INNAN man far så slipper man att köra på marginalen. MEN å andra sidan fick vi många goda skratt och ett härligt minne att lägga till alla de andra vi fick på denna resan.

/Anna Lundstedt #775